

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **J. Ch.**, zastoupen JUDr. Vladimírem Doleželem, advokátem se sídlem Matouškova 264, Rovensko pod Troskami, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2014, č. j. DSH/315/14, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 5. 2015, č. j. 57 A 36/2014 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.400 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Vladimíra Doležela, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobcem provozované nákladní vozidlo vezlo náklad. Na náměstí v obci Kaznějov vozidlo zastavili pracovníci Celního úřadu pro Plzeňský kraj a odklonili ho na nedaleké kontrolní stanoviště. Zde provedli kontrolní vážení vozidla, při kterém zjistili, že došlo k překročení maximálních předepsaných hodnot.

[2] Městský úřad Kralovice, odbor dopravy následně uznal žalobce vinným ze správního deliktu dle § 42b odst. 1 písm. r) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Žalobcovo odvolání zamítl žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného žalobce podal žalobu. V ní tvrdil, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s jeho námitkou ohledně polohy vah při vážení. Podle žalobce je nutné, aby vážení bylo prováděno v rovině. Žalobce nesouhlasí s názorem správních orgánů, že neexistuje žádný právní předpis určující specifické parametry místa vážení.

[4] Krajský soud argumentaci žalobce přisvědčil a rozhodnutí žalovaného zrušil. Soud považoval za důvodnou námitku týkající se polohy místa vážení a jeho sklonu. Žalobce v odvolání konkrétně odkázal na ustanovení metrologických předpisů, která musí být při vážení dodržena. Žalovaný se však s těmito námitkami nevypořádal.

[5] Podle krajského soudu je skutečností, že žádný právní předpis nestanoví kritéria, jaká má splňovat konkrétní místo vážení. Dle soudu „[v] dané věci však není možné pominout obsah vyjádření společnosti TENZOVÁHY, s.r.o., Machátova 345/3, 783 01 Olomouc, ze dne 8. 11. 2013, podle něhož „určitým vodítkem pro uživatele mobilních vah při výběru místa je Metrologický předpis MP 009-04 vydaný ČMI, který stanovuje pro měření zatížení náprav a celkové hmotnosti vozidla, že podélný sklon vozovky musí být $< 2\%$ a příčný sklon $< 3\%$, přičemž oni jako výrobce doporučují pro dosažení co nejvyšší přesnosti měření sklon vozovky $< 1\%$, což je pouze doporučení, nikoli mandatorní požadavek; vozovka musí být se zpevněným povrchem, bez nerovností, výmolů, kolejí a nečistot; uvedeným předpisem je stanovena minimální délka vyrovnávacích podložek na 200násobek výšky měřícího zařízení, to splňují vyrovnávací rohože délky 400 cm u vah PW-10 s výškou plošin pod 2 cm“.

[6] Za zjištěné situace tak dle krajského soudu bylo nezbytné, aby se správní orgán náležitým způsobem vypořádal s námitkou nesprávného vážení. Měl si tedy opatřit příslušný metrologický předpis, zjistit jaké hodnoty mají být dodrženy a následně splnění těchto hodnot na základě relevantních podkladů prokázat. Ve správním spise přitom jsou fotografie, z nich však nelze zjistit, zda požadavky metrologického předpisu byly splněny. Vydat rozhodnutí v neprospěch žalobce by bylo možné pouze tehdy, pokud by naplnění požadavků metrologického předpisu bylo prokázáno.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[7] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. V ní uvádí čtyři námitky.

[8] Za prvé, metrologický předpis není právním předpisem, a proto není pro něj závazný. Netýká se jeho činnosti a není tak nutné dle něj postupovat. Předpis se týká přenosných měřících zařízení pro zjišťování zatížení na kolo, na nápravu a na celkovou hmotnost silničních vozidel pro účely kontroly provozu na pozemních komunikacích. Takovou kontrolu stěžovatel ani správní orgán prvního stupně neprovádí. Nelze proto po něm požadovat, aby se s předpisem detailně seznámil. Stěžovatel metrologický předpis nemá ani k dispozici a ani jeho obsah nezná (což patrně dokládá i tím, že v celé kasační stížnosti nazývá předpis „meteorologickým“).

[9] Za druhé, stěžovatel i správní orgán prvního stupně se s námitkami ohledně sklonu vah řádně vypořádali. Správní orgán prvního stupně si k námitkám opatřil stanovisko celního úřadu i výrobce měřícího zařízení. Tato stanoviska nejsou obecná, jak je označuje krajský soud, ale naopak jsou podrobná a konkrétní.

[10] Za třetí, rozhodnutí krajského soudu je vnitřně rozporné. Nejprve soud cituje z vyjádření výrobce vah, v němž jsou uvedeny mezní hodnoty podélného a příčného sklonu vozovky při vážení, následně však uvádí, že je třeba, aby stěžovatel zjistil, jaké hodnoty mají být dodrženy. To dle stěžovatele není potřeba, neboť mezní hodnoty jsou uvedeny právě v citovaném vyjádření výrobce vah – maximální podélný sklon 2 %, maximální příčný sklon 3 %.

[11] Za čtvrté, tyto mezní hodnoty metrologického předpisu nebyly nijak překročeny. Podélný sklon byl 0 %, příčný 0,6 %. Toto dokládají vyjádření celního úřadu, vyjádření výrobce zařízení a i přiložená fotodokumentace. Žalobce tyto skutečnosti nijak nezpochybnil.

[12] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že argumentace stěžovatele je pro něj nepochopitelná, neboť se jedná o specializovaný správní orgán, jehož běžnou činností je agenda vážení vozidel. Vyjádření výrobce vah nelze brát za právně relevantní. Na věc je naopak třeba aplikovat metrologický předpis. Jeho nepoužitím správní orgán pochybil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost je přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek krajského soudu v mezích uplatněných důvodů a vad, ke kterým je povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Klíčová otázka nastolená kasační stížností je, zda správní orgány spolehlivě zjistily skutkový stav. Konkrétně je nutné zodpovědět otázku, zda výsledky vážení získané celním orgánem ob stojí jako podklady pro rozhodnutí stěžovatele o správním deliktu. Podle Nejvyššího správního soudu neobstojí, neboť není jasné, zda byly získány správným postupem.

[15] Stěžovatel má pravdu v tom, že předepsané postupy vážení nemají povahu právních předpisů. To však neznamená, že je není potřeba při postupu správních orgánů dodržovat. Jen vážení provedené dle korektního postupu je totiž schopno poskytnout takové výsledky, které mohou v řízení o správním deliktu sloužit jako věrohodné důkazy. Naopak, pokud by vážení bylo provedeno nesprávným postupem, ať již v rozporu s návodem pro obsluhu vážícího zařízení, nebo v rozporu s relevantními ustanoveními předepsaných odborných metrologických postupů, není možné z takových důkazů při řízení o správním deliktu vycházet.

[16] Jelikož se jedná o řízení z oblasti správního trestání, které je ovládáno zásadou vyšetřovací, je na správním orgánu, aby opatřil dostatečně kvalitní a vypovídající důkazy (k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 86, publ. pod č. 3014/2013 Sb. NSS, bod 18). V případě, že

obviněný ze správního deliktu vznesl námitku zpochybňující vypovídající hodnotu těchto důkazů, je povinností správního orgánu tyto námitky rozptýlit.

[17] Ostatně otázka následování řádného postupu dle metrologického předpisu při vážení vozidla byla předmětem přezkumu již v mnoha soudních řízeních, a to jak před krajskými soudy, tak i před Nejvyšší správním soudem (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 17. 12. 2010, č. j. 63 A 13/2010 – 32, rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 21. 5. 2015, č. j. 72 A 31/2014 – 33, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 41/2013 – 50).

[18] V tomto ohledu existuje analogie se správním trestáním z důvodu překročení nejvyšší povolené rychlosti. I v těchto řízeních je častým předmětem sporu dodržení postupu při měření radarem. Výsledky měření, pokud při jejich získávání nebyl dodržen stanovený postup, nemohou jako důkazy obstát (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60 či ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 – 37).

[19] Neobstojí ani argument, že stěžovatel sám měření neprovádí, ale provádí ho jiný orgán, v projednávaném případě konkrétně celní úřad. V řízení o správním trestání je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. To vyjadřuje zásada materiální pravdy, podle níž správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci (§ 3 správního řádu, ve spojení s § 50 a § 52 správního řádu). Není-li mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, nemůže být učiněn závěr, že byl delikt spáchán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2013, č. j. 7 As 145/2012 – 39).

[20] Je tedy irelevantní, že sám stěžovatel ani správní orgán prvního stupně měření neprovádí. Důležité totiž je, že správní orgány na základě naměřených hodnot vedou řízení o uložení správní sankce, tedy řízení, ve kterém jsou povinny zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud je tedy předmětem řízení otázka váhy vozidla, je pro hodnocení důkazů správnost použitých vážících postupů kruciólní. Správní orgány v tomto řízení tedy musí dodržení správných postupů při vážení zkoumat.

[21] První námitka spočívající v irelevantnosti metodiky správních postupů vážení vozidel je nedůvodná.

[22] Druhá kasační námitka, kterou stěžovatel tvrdí, že se s námitkami žalobce ve svém rozhodnutí vypořádal, je rovněž nedůvodná. Stěžovatel sice odkázal na stanovisko celního úřadu i výrobce vah, které si správní orgán prvního stupně vyžádal, avšak tím neodpověděl na námitky žalobce. Žalobce konkrétně při ústních jednáních a rovněž i v odvolání namítal, že při vážení je nutné dodržet Metrologický předpis Českého metrologického institutu MP 009-04. Konkrétně upozorňoval na ustanovení 2, body 2 a 3 tohoto předpisu. Upozorňoval na nutnost zaměření, zda byla splněna podmínka minimální délky jednoho vozidla u místa vážení a zóny před a za vážící zónou, nutnost při vážení využít rovnou lať

o délce 4 metrů či nutnost přítomnosti odborné osoby. Na tyto námitka však žalobce odpovědi nedostal.

[23] Nejvyšší správní soud nepředjímá, jak na tyto otázky měl stěžovatel odpovědět. Pouze uvádí, že je nutné, aby na ně v rozhodnutí reagoval. To je možné buď tak, že žalobcem uvedené požadavky dodrženy byly, anebo že tyto požadavky na postup při měření neodpovídají správnému postupu při měření, a proto správní orgán provádějící měření je není povinen dodržovat a výsledky měření takto získané lze přesto považovat za věrohodné.

[24] Obecné uvedení stěžovatelem, že žádné postupy při vážení nejsou závazné, nelze za řádné vypořádání námitek považovat. Je nutné, aby se stěžovatel konkrétními výtkami zabýval, tj. uvedl, zda jsou součástí správného postupu při měření, a pokud ano, jestli byly při měření dodrženy.

[25] Třetí námitkou stěžovatel namítá rozpornost v rozhodnutí krajského soudu: v jedné části soud cituje mezní hodnoty sklonu povrchu při vážení, v druhé části rozhodnutí však instruuje stěžovatele, aby zjistil, jaké tyto mezní hodnoty jsou.

[26] Ani tato námitka není důvodná, neboť v odůvodnění rozhodnutí krajského soudu rozpor není. Z rozhodnutí je zřejmé, že soud neměl pochybnost o tom, že *výrobce měřidel* znal krajní hodnoty přípustného sklonu povrchu při měření. Pochybnost však měl o tom, zda tyto hodnoty zná *stěžovatel*. Přitom, jak soud uvedl výše, stěžovatel v řízení ovládaném zásadou vyšetřovací je ten, který tyto hodnoty musí nejenom znát, ale i je aplikovat při hodnocení důkazů.

[27] Správní orgán nesprávně spoléhal na vyjádření výrobce vah ohledně věrohodnosti důkazů. Konkrétně stěžovatel v napadeném rozhodnutí uvedl, že „*tím, že si nalézací správní orgán vyžádal vyjádření CÚ Plzeň a potažmo výrobce vah, vyhověl jenom žádosti odvolatele a tak vyvrátil jeho pochybnosti o správnosti provedeného nízkorychlostního kontrolního vážení. ... Předmětný podklad vyžádaný od výrobce vah pak přispěl k tomu, že v řízení byl zjištěn stav, o němž nejsou podle názoru odvolacího správního soudu důvodné pochybnosti.*“ Stěžovatel tak hodnocení důkazů přenechal na výrobcu vah. Hodnotit důkazy je však právě úloha stěžovatele. V jeho rozhodnutí se však úvahy vypořádávající námitky žalobce neobjevují. V rozhodnutí je pouze obecný odkaz na to, že žádné parametry na místo vážení nejsou zákonem stanoveny. Krajský soud správně uvedl, že požadavky na správné vážení existují, a proto je třeba, aby správní orgán sám v reakci na námitky žalobce v rozhodnutí uvedl, jaké jsou maximální hodnoty sklonu plochy při vážení, zda tyto hodnoty byly v daném případě dodrženy a na základě čeho to dovozuje.

[28] Čtvrtou námitkou stěžovatel uvádí, že limity sklonu plochy při vážení nebyly nijak překročeny. Vyplývá to dle něj z přiložené fotodokumentace a vyjádření celního orgánu. K tomuto soud uvádí, že bez ohledu na to, zda toto tvrzení je správné, je tato námitka nedůvodná. Tuto úvahu, obsahující aplikované parametry vážení, podložnou relevantními důkazy o jejich splnění, měl stěžovatel uvést ve svém rozhodnutí. Jen tak zůstane zachována možnost žalobce se proti těmto závěrům účinně bránit. Nyní však ze správního spisu ani nelze určit, zda odpovídá pravdě. Ve správním spise jsou sice založené fotografie místa, na kterém došlo k vážení vozidla, avšak z nich, ani v kombinaci s rozhodnutím

žalovaného, nelze seznat ani jaké parametry správnosti vážení byly aplikovány, ani jaké přesně parametry místo má. Zjištění obou těchto skutečností je na stěžovateli. I čtvrtá námitka je proto nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Lze tedy uzavřít, že krajský soud rozhodl správně, jestliže napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto dle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[30] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce ve věci úspěch měl, a proto mu vůči stěžovateli náleží právo na náhradu nákladů řízení. Náklady spočívají v odměně advokáta žalobce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) dle § 7, § 9 odst. 4 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) činí 3.100 Kč. Náklady řízení dále tvoří paušální částka náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Celkové náklady řízení včetně daně z přidané hodnoty tak činí 3.400 Kč. Stěžovatel je povinen uhradit žalobci uvedenou částku na náhradě nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupce žalobce JUDr. Vladimíra Doležela, advokáta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. prosince 2015

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu